

**“HONEY,
I FOUND A
BABY”
FINDERS KEEPERS**

**VEERTIEN JAAR GELEDEN
ZAG DANNY STEWART EEN
VERLATEN POP LIGGEN, IN EEN
HOEKJE VAN EEN NEW YORKS
METROSTATION. DACHT HIJ. TOT
HIJ DE BEENTJES ZAG BEWEGEN.**

TEKST: MIRJAM STREEFKERK
BEELD: DAVID WAAGE

OPMERKELIJKE ADOPTIEPROCEDURE

FEBRUARI 2014

“Daar lag hij, in de hoek.” Danny Stewart wijst naar de smoezelige plek naast de trap. “Als je er snel voorbij loopt, kijk je er eigenlijk niet eens naar.” Hij wijst naar het stalen draaihek dat zowel dient als in- en als uitgang voor metroreizigers. “Voor ik daar doorheen naar buiten liep, zag ik erachter in de hoek wat liggen. Een pop dacht ik. En toen liep ik zo door de trap op.” Hij draait zich om, loopt de trap op, houdt na een paar treden stil en kijkt weer naar de dode hoek. “Ik dacht nog wat na over die pop, vond het zielig voor het kindje dat ‘m kwijt was. En toen keek ik er vanaf hier nog een keer naar en zag ik zijn beentjes bewegen.”

Op deze koude februaridag in 2014 jaagt buiten natte sneeuw rond. Langs de straatkanten zijn de restanten zichtbaar van de vele sneeuwstormen die de stad in de afgelopen maanden hebben geteisterd. Het contrast met de zinderend hete augustusdag in 2000 waar Danny over vertelt, is groot. We zijn in New York, in een metrostation op de kruising van 8th Avenue en 14th Street. Het is het metrostation dat het leven van Danny (48) en zijn echtgenoot Pete Mercurio (45) bijna veertien jaar geleden volledig op zijn kop zette.

AUGUSTUS 2000

Danny heeft haast. Uit zijn werk is hij snel even naar zijn appartement gegaan om wat post en kleding op te halen. Hij slaapt er bijna nooit meer, want feitelijk woont hij samen met Pete waar hij sinds drie jaar een relatie mee heeft. Hij ontmoette hem in een sportkantine. Een vriend van Danny zat op softbal en Danny ging weleens bij zijn wedstrijden kijken. Pete was een teamgenoot van die vriend.

Vanavond gaan ze samen uit eten, zoals ze wel vaker doen. Om acht uur moet hij bij Pete zijn en als hij een beetje doorloopt, haalt hij dat net. Maar dan ziet hij die beentjes bewegen. Wat daar in dat smoezelige hoekje ligt, is geen pop, maar een heuse baby, gewikkeld in een grote trui.

Danny springt de trap af en loopt naar de baby toe. Hij slaat de trui open en ziet dat de navelstreng nog aan hem zit. Hij checkt of de baby ademt en rent dan de trap weer op om boven op straat bij een openbare telefoon 911 te bellen. “Ik heb een baby gevonden,” roept hij in de hoorn, en geeft zijn locatie door. Nadat hij heeft opgehangen, rent hij de trap weer af naar de baby. Reizigers die hij om hulp vraagt, lopen door. “Waarschijnlijk dachten ze dat ik gek was geworden.” Danny blijft bij de baby. Minuten verstrijken, maar in Danny’s beleving duren ze uren. “Misschien dachten ze bij 911 dat ik ze voor de gek hield,” denkt Danny. Hij rent de trap weer op, dit keer om Pete te bellen.

Een paar straten verderop loopt Pete ongeduldig heen en weer in zijn appartement. Als de telefoon gaat, verwacht hij dat het Danny is om te zeggen dat hij wat later is. Licht geagiteerd neemt hij op. “*I found a baby*,” roept Danny. “Maak je een grapje?,” vraagt Pete, wetende dat zijn vriend dit soort grapjes niet maakt. “Kom hierheen, en houd een politieauto aan als je er een ziet.” Struikelend trekt Pete zijn schoenen aan. Hij haast zich naar het metrostation, waar inmiddels een politiewagen is gearriveerd. Agenten dragen de baby de trap op, ziet Pete. Zijn vriend staat er rillend van de adrenaline naast en wordt onder-vraagd: door de agenten, maar ook door

“DIT GELOOF JE NOOIT. ZE VROEG OF WE DE BABY WILDEN ADOPTEREN EN IK ZEI JA”

de toegestroomde pers. Op televisie zien ze later dat het jongetje Ace wordt genoemd: naar de metrolijnen A, C en E die stoppen op het metrostation waar hij werd gevonden.

De dag nadat hij de baby heeft gevonden gaat Danny naar het ziekenhuis waar het kind naartoe is gebracht. Hij wil weten hoe het met hem gaat. “Maar ze vertelden me niets, omdat ik geen familie was. Ook niet toen ik uitlegde dat hij geen familie heeft.” Via een kennis in het ziekenhuis horen ze dat de baby gezond is. Hij was niet ouder dan een paar dagen, toen Danny hem vond.

Enkele weken na de wonderbaarlijke vondst, krijgt Danny een telefoontje. Of hij naar de rechtszaal wil komen voor een getuigenverslag? De rechter wil baby Ace zo snel mogelijk in een pleeggezin plaatsen, het voorstadium voor een eventuele adoptie. Als Danny tijdens de zitting, begin december, zijn verhaal heeft verteld, stelt de rechter hem uit het niets de vraag: “Zou jij het kind niet willen adopteren?”

“Ja,” hoort Danny zichzelf zeggen. Om daar snel aan toe te voegen: “Maar ik weet dat dat niet makkelijk is.” “Dat kan het wel zijn,” zegt de rechter. “Als jullie interesse hebben: laat het me dan zo snel mogelijk weten. Dan organiseer ik een nieuwe zitting en kunnen jullie beginnen met de benodigde scholing.”

Danny realiseert zich nog nauwelijks waar hij zojuist ja tegen heeft gezegd. Vanaf het metroperron belt hij Pete op zijn werk.

“Dit geloof je nooit. Ze vroegen of we de baby wilden adopteren en ik zei ja.” “Nee, dat kan niet,” zegt Pete, het vreemde voor gevoel had hem niet losgelaten. “Ga terug en zeg dat je je hebt versproken.”

“Ik kan nu niet praten,” zegt Danny. “De metro is er, ik bel je later.” In shock

hangt Pete op. Hij snelt naar de gang en lucht zijn hart bij collega’s. “Ik wist dat we hierover verschillende standpunten zouden hebben. Hij zou zoiets hebben van: dit kunnen we wel. Maar ik dacht van niet. En ik wist niet hoe ik dat aan hem duidelijk kon maken, zonder als een enorme eikel over te komen.” Collega’s praten op Pete in en weten hem ervan te overtuigen er toch tenminste over na te denken. Die avond zegt Pete tegen Danny: “Ik wil dit wel proberen, maar ik kan me nog niet volledig vastleggen. Als ik het emotioneel niet trek, dan moeten we ermee ophouden.”

Een paar dagen later gaan Pete en Danny op bezoek bij het pleeggezin waar de baby is ondergebracht. De twee spreken af dat het bezoek niet de doorslag mag geven bij het nemen van zo’n grote beslissing. Danny: “We zouden de baby niet in huis moeten nemen omdat we hem wilden redden. De enige goede reden om hem in huis te nemen zou zijn dat we graag ouders wilden zijn.” Als Pete en Danny binnenkomen bij het pleeggezin zien ze meteen hoe slecht de baby het er heeft. Het gezin heeft twee biologische kinderen en drie pleegkinderen. “De manier waarop er voor hem gezorgd werd...,” zegt Danny. Hij is even stil. “Er was niet heel veel liefde of affectie.”

Pete: “Ze leken hem te verwaarlozen. Hij keek angstig, zijn armen hield hij verkrampd voor zijn borst.” We gaan dit doen, weten Pete en Danny die dag. “We maken het papierwerk in orde en worden zijn pleegouders. En dan zien we later wel of we hem willen adopteren.” Als sociaal werker kent Danny het proces. Gemiddeld duurt het zo’n negen maanden voor een kind bij nieuwe pleegouders geplaatst wordt. “We zouden cursussen moeten gaan volgen, onze achtergronden moesten worden gecheckt. We hadden dus voldoende tijd om ons voor te bereiden. Dachten we.” Een week later bezoekt het tweetal de rechter weer om haar over hun voornemens te vertellen. Het is woensdag 20 december 2000. Weer stelt ze een verrassende vraag. “Zouden jullie hem tijdens de feestdagen al bij

je willen hebben?” Pete en Danny antwoorden instemmend.

“Vrijdag zou hij komen om met Kerst bij ons te blijven. We hadden dus feitelijk een dag om ons voor te bereiden,” zegt Danny. Donderdag informeren ze familie en vrienden en kopen ze wat babyboeken. “We hadden geen idee wat we moesten verwachten, dus eigenlijk zochten we een soort babyhandboek.” De volgende dag halen ze de baby op bij het pleegzorgbureau. Pete: “De ene dag ben je nog geen ouder, een dag later ben je dat wel.”

Kerst vieren ze bij de familie van Pete in New Jersey. Daar is Kevin, zoals Pete en Danny baby Ace zijn gaan noemen, het middelpunt. Danny: “Voor iedereen, ook voor onszelf, was hij een verrassing, een kerstcadeau.” De dag na Kerst zouden de tijdelijke ouders Kevin moeten terugbrengen. Pete doet het niet. “Ik wilde hem niet terugbrengen. Voor het eerst was deze kleine baby in een omgeving die hij kon vertrouwen en dan moest ik hem daar weer uithalen? Wat zou dat doen met zijn vertrouwen?” Als de dag daarna het pleegzorgbureau belt, houdt hij zich van de domme. “We mochten hem toch houden tot na Nieuwjaar?” Na overleg stemt het

“IK DACHT NOG WAT NA OVER DIE POP. EN TOEN KEEK IK ER NOG EEN KEER NAAR EN ZAG IK ZIJN BEENTJES BEWEGEN”

bureau in, maar wel met de boodschap dat ze Kevin na Oud & Nieuw écht terug moeten brengen.

Ook dat gebeurt niet. Want al voor die tijd krijgen ze weer een telefoontje van het pleegzorgbureau: hun achtergronden zijn gecheckt en goedgekeurd. Kevin mag bij hen blijven wonen, mits ze de benodigde cursussen volgen. Wederom een zeer uitzonderlijke beslissing.

2002

Twee jaar later moeten Danny en Pete opnieuw naar de rechtszaal, dit keer om hun zoon officieel te adopteren. Ze hebben eigenlijk maar één vraag: waarom vroeg deze rechter – dezelfde als twee jaar geleden – twee jaar eerder aan Danny of hij Kevin wilde adopteren? “We waren door anderen gewaarschuwd voor de reputatie van deze rechter. Dus we durfden de vraag pas te stellen toen ze de adoptie had bevestigd,” vertelt Pete, die de rechter die dag voor het eerst ontmoette. Tijdens de zitting is de rechter inderdaad niet echt aardig tegen de sociaal werkers en andere betrokkenen, maar zodra ze zich tot Danny en Pete richt verdwijnt haar chagrijn als sneeuw voor de zon. En ze stellen hun vraag. “Ik had zo’n voor gevoel,” zegt ze. “Had ik het mis?” Het tekenen van de adoptiepapieren betekent het einde van een onzeker tijdperk. “Op de achtergrond sluimerde tot die tijd de angst dat Kevins moeder hem alsnog zou komen opeisen,” zegt Danny. “Die onzekerheid eindigde die dag.”

DE JAREN DIE VOLGEN

Kevin krijgt al op jonge leeftijd te horen over de bijzondere manier waarop zij drieën een familie werden. Pete maakt een boekje voor hun zoon waarin het verhaal wordt uitgelegd. De rechter speelt in dat boekje een belangrijke rol. Zonder haar voor gevoel was Kevin immers nooit de zoon van Pete en Danny geworden. “We hebben het nooit zo verteld, dat Kevin verlaten was door zijn moeder, we wilden het positief insteken,” zegt Danny. “Wij wilden hem altijd het gevoel geven dat zijn moeder genoeg om hem gaf om hem ergens neer te leggen waar hij gevonden zou worden.” Als Kevin zeven jaar oud is, bezoeken ze met z’n drieën de plek waar Danny hem vond. In stilte staren ze een tijdje naar het hoekje. Pete en Danny vragen Kevin hoe hij zich voelt. “Goed,” zegt hij. “Zullen we gaan?” Pete: “Hij toonde toen niet enorm veel emotie, maar later begon hij dat station wel trots zijn station te noemen.”

**“WIJ WILDEN HEM
ALTIJD HET GEVOEL
GEVEN DAT ZIJN
MOEDER GENOEG
OM HEM GAF OM
HEM ERGENS NEER
TE LEGGEN WAAR
HIJ GEVONDEN ZOU
WORDEN”**

JUNI 2011

Pete wandelt met zijn zoon naar school. “Doen rechters eigenlijk ook huwelijken?,” vraagt Kevin aan zijn vader. Pete reageert verrast. Sinds die maand is het in New York ook voor stellen van gelijk geslacht mogelijk om in het huwelijk te treden en Danny en hij hadden het erover om ook te trouwen. Dat was geen langgekoesterde romantische wens van de twee. “Maar het officiële huwelijk

komt met tientallen juridische voordelen,” weet Danny. “Bijvoorbeeld Kevins recht op een uitkering als een van ons voor zijn achttiende komt te overlijden. Vandaar dat we besloten om toch te trouwen.”

“Waarom vragen we de rechter die mij aan jullie toevees niet om jullie te trouwen?,” vervolgt Kevin zijn vraag op weg naar school. Dat vinden Pete en Danny, die de ceremonie klein willen houden, een goed idee. Ze mailen het kantoor van de rechter. Zou ze zich hen nog herinneren? Binnen een paar uur krijgen ze reactie. Natuurlijk kan de rechter zich Kevin nog herinneren en natuurlijk wil ze Pete en Danny trouwen.

13 JUNI 2012

Pete en Danny trouwen op de dag dat ze twaalf jaar een relatie hebben, vrijdag de dertiende. Ook dat is een idee van Kevin. “Dat leek hem wel zo praktisch, want dan hoefden we niet meerdere data te onthouden.” Met familie en vrienden togen ze naar het kantoor van de rechter, waar ze haar weer de hand schudden. Tien jaar nadat ze haar voor het laatst zagen. De rechter omhelst Kevin en vraagt hoe het gaat op school. Pete is geëmotioneerd, maar Kevin lijkt die dag wat terughoudend. “Hij vond het natuurlijk ook een spannende dag. De rechter, die hij eigenlijk alleen kende uit het boekje dat ik voor hem maakte, kwam voor hem tot leven.” In het kleine kantoor van de rechter en in aanwezigheid van wat vrienden en familie geven Pete en Danny elkaar het jawoord.

FEBRUARI 2014

Ze kijken elkaar even aan als de vraag wordt gesteld. Nee, hun huwelijk heeft weinig aan hun relatie veranderd. “In mijn ogen hadden we daarvoor ook al een contract: we hadden samen een zoon en waren destijds al vijftien jaar verliefd. Eigenlijk waren we al getrouwd,” zegt Pete. “Dat deze rechter het huwelijk voltrok, maakte de cirkel rond. Zonder haar waren Kevin, Danny en ik nooit een familie geworden.” ■

**DANNY EN PETE WILLEN KEVIN DE MEDIA-AANDACHT
BESPAREN EN DAAROM IS HIJ OP DE FOTO'S BIJ DIT
ARTIKEL ONHERKENBAAR.**